

gerne i saa ringe en Tid, at vi saa at sige have maattet indskrænke os til den politiske Behandling af Sagen og tage den i store Træk, medens vi, hvad Detaillerne angaar, maatte bygge paa den sidste indgaaende Forhandling, der havde fundet Sted. Den sidste Gang, dette Thing virkelig har haft Toldsjagen til egentlig Detailbehandling, var i Samlingen 1874—75. Det ligger jo allerede nu 13—14 Aar tilbage, og i den Mellemtid er der foregaaet saa væsentlige Forandringer i vore økonomiske Forhold i alle mulige Retninger, og der er kommet saa mange nye Synspunkter frem, at der virkelig vil være grundet Anrsag til at tage Hensyn hertil, saa at man altsaa maa kræve en ny grundig Overveielse og Drøftelse. — Jeg skal nævne forskellige Punkter, som jeg antager maa komme under ny Overveielse, Punkter af meget indgribende Betydning for Toldsjagens Behandling. Der er for det Første Virkningen af det overordentlige Misforhold, som der paa flere Punkter er kommet mellem Varenes Pris og Tolden. Det viser sig navnlig ved Artikler som Manufaktur- og Galanterivarer, og det er endnu mere fremtrædende paa Grund af den Maade, hvorpaa disse Artikler ere blevene behandlede i samtlige de Toldlovsforslag, som have været forelagte for Rigsdagen siden Fengers første Forslag af 1870. Siden 1870 har der i alle de Forslag, som Regjeringen har forelagt, og som dette Thing har vedtaget, været fulgt den Regel med Hensyn til Manufakturvarer, at man har søgt at indskrænke de nybarende mange Positioner til en enkelt Gruppe, og man har gjort det paa den Maade, at man har taget Tolden paa den laveste af Positionerne og overført den paa dem alle. Dette var allerede den Gang noget betænkeligt. Det medførte betydelige Fordele for Toldopsynet og Behandlingen af Varene, men det var ikke uden Betænkelighed for dem, som lagde Bægten paa, at alle Forbrugsvarer bleve beskattede enten lavere eller i alt Fald ikke højere end de fineste og dyreste Gjenstande. Derfor har dette Thing flere Gange søgt at indføre en Væmpelse dertil, og det vil erindres fra tidligere Forhandlinger, at man for Exempel med Hensyn til Klæde, hvor dette Misforhold træder meget stærkt frem, har søgt at indføre en delvis Værditold. Men man har kun saa at sige kunnet pille ved dette Spørgsmaal med en Finger og gør det paa ganske enkelte Punkter forsøgsvis og delvis. I Aarenes Løb er Misforholdet imidlertid blevet saa stærkt, at jeg for mit Bedkommende tror,

at der er Anrsag til at tage under grundig og alvorlig Overveielse, om ikke en Værditold bør indføres helt igennem for Manufakturvarer. Det er den eneste Maade, hvorpaa det efter min Opfattelse vil lykkes at fjerne de Ulemper, som nu have udviklet sig. Hvis man nu vilde gennemføre disse Grundsætninger, paa hvilke Lovforslaget af 1870 og samtlige senere Toldlovsforslag ere byggede for Manufakturvarers Bedkommende, vil Følgen blive den, at de simplere Varer da ville komme til at svare en meget større Procent af deres Værdi i Told, end der i 1863 blev paalagt dem, ikke blot paa Grund af Møntforandringen, men ogsaa paa Grund af Prissalbet, og medens man hidtil har staaet paa det Standpunkt: Vi forhøje ikke Tolden for dem, saa vilde man derved nu komme til at forhøje den betydelig udover, hvad der blev paalagt dem i 1863. Det er altsaa et Spørgsmaal, jeg maa henstille til Overveielse, om ikke en Værditold kan og bør indføres for Galanterivarers Bedkommende — og en tredje Hovedartikel, for hvis Bedkommende det kunde være ønskeligt at tage under Overveielse, om ikke en Værditold burde gennemføres. Der er saaledes Tobak, med Hensyn til hvilken der jo fra mange Sider er fremsat Dnske om at kunne bruge Tolden paa den som Kompensation for andre Nedsættelser, og i og for sig tror jeg, at hverken jeg eller mine Meningsfæller ere utilbøielige dertil, men der ligger en Hindring dertil, at hvis man gennemførte en almindelig Forhøielse af Tobakstolden, vilde den ramme de simplere og billigere Varer i samme Grad som de dyrere, og derved vilde man forøge det Misforhold, som nu finder Sted mellem Tolden paa simplere og de dyrere Tobaksforter. Det er altsaa et af de Spørgsmaal, som jeg haaber vilde blive tagne under Overveielse af et eventuelt Udvalg i denne Sag. Der er et Spørgsmaal, som er blevet fremdraget under Toldreformsforeningsmøderne, og som jeg ogsaa maa tillægge en vis Betydning, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Kreditoplæg bør bibeholdes i det Omfang, som hidtil har fundet Sted, og navnlig om det bør indføres i saa stort Omfang, som er tilfaldet ved Lovforslaget, især for saadanne Varer, som man, om jeg saa tør sige, kan kalde generelle, og som baade indføres fra Udlandet og frembringes eller tilvirkes her i Landet. For saadanne Varers Bedkommende vilde Kreditoplagene sig vistnok i mange Tilfælde at give Anledning til Misligheder, som det ikke staaar i Toldvæsenets Magt at forhindre, og som det mange Gange